

Barne- likestillings- og inkluderingsdepartementet
Pb. 8036 Dep
0030 Oslo

Oslo 24. august 2010

HØRINGSSVAR: NOU 2009: 22 DET DU GJØR, GJØR DET HELT. BEDRE SAMORDNING AV TJENESTER FOR UTSATTE BARN OG UNGE

FO vil med dette oversende våre synspunkter på forslagene som fremmes i NOU 2009: 22 Det du gjør, gjør det helt.

FO organiserer nærmere 25.000 barnevernpedagoger, sosionomer, vernepleiere og velferdsarbeidere. Mange av disse arbeider innenfor arbeidsområder som berører barns oppvekst, særlig innenfor barnevernet, både kommunalt og statlig, familievern, oppsøkende arbeid, psykisk helse for barn og unge mv. Våre profesjoner har bachelor som grunnleggende utdanningsnivå, med videreutdanninger, mastergrader og/eller kliniske godkjenninger utover dette.

Vi vil i det følgende kommentere forslagene kronologisk, men først vil vi kommentere utredningen på et generelt grunnlag.

Generelle kommentarer

FO er fornøyd med arbeidet som Flatøutvalget har gjort med å søke etter virkemidler for bedre samordning av hjelpen og støtten til de mest utsatte barn og unge og deres familier gjennom en grundig utredning. Utredningen viser at til tross for at Norge har godt utbygde tilbud og tjenester på oppvekstområdet, er det mange sviktområder. Følgen av dette er at barn og unge ikke får den hjelpen de har krav på eller trenger. Både ordinære oppvekstarenaer og de mer spesialiserte tjenestene, både på kommunalt og statlig nivå, har utfordringer knyttet til å imøtekomme de behov som eksisterer. Disse utfordringene redegjøres det godt for i utredningen.

Det er utfordrende å imøtekomme de ulike individuelle behov et hvert barn, ungdom og deres familier har. De enkelte tjenestene vil ikke alene kunne fange opp alle. Koordinering av de ulike systemene er derfor sentralt. Den viktigste ressursen vi har i dette er kompetente ansatte som kan møte disse ulike behovene på en god måte. Ikke minst er de ansattes relasjonelle kompetanse i møte med menneskene viktig for å kunne gi god hjelp.

Barnevernpedagoger, sosionomer og vernepleiere har en profesjonell tilnærming til samhandling med andre. Det sosialfaglige perspektivet våre profesjoner bringer med seg i alt arbeid de gjør, er blant annet at barn og unge må ses i sin kontekst. Et viktig virkemiddel for å skape positiv utvikling og endring er samhandling med og om barna/de unge selv, deres familie og nettverk og offentlige instanser. FOs profesjoner er viktige garantister for at samhandling skjer. Likevel vet vi at det

FO

Besøksadresse:
Mariboesgr. 13
0183 Oslo

Postadresse:
Pb. 4693 Sofienberg
0506 Oslo

Telefon:
23 06 11 70

Telefaks:
23 06 11 14

e-post:
kontor@fo.no

www.fo.no

Bankgiro:
9001.06.35674

Foretaksnr.:
870 953 852 MVA

eksisterer barrierer som forhindrer samhandling. Uklarheter om fullmakter, økonomisk ansvar, faglig ansvar, økonomiske og personellmessige ressurser i møte mellom ulike instanser og fagpersoner er eksempler på slike barrierer.

Vi oppfatter at mange av forslagene som kommer frem i NOUen nettopp er tenkt for å bidra til rammebetingelser som sikrer at fagfolk samhandler bedre både seg i mellom og med dem det gjelder. Denne intensjonen støtter vi.

Vi registrerer at utvalget har valgt å legge seg på løsningsforslag som i hovedsak skal gjennomføres innenfor eksisterende rammer og systemer. Utvalget formidler lite nytenkning rundt hvordan kommunene særlig, kan løse sine oppgaver bedre knyttet til å bistå og støtte utsatte barn og unge og deres familier. På den ene siden kan dette være fornuftig. Dersom en ved endring av praksis, uten store omveltninger men gjennom nye krav til tjenestene kan sikre bedre hjelp, er dette ressursbesparende og hensiktsmessig. Det vi derimot er usikre på, er om forslagene som det redegjøres for i ønsket grad sikrer en bedre samordning og derav bedre hjelp og støtte til de som sårt trenger dette. Dersom utvalget hadde valgt å gå lengre i sine forslag til nye tiltak og samhandlingsformer, kunne utvalgets innspill bidratt til en nødvendig debatt om hvordan, hva og hvem som har ansvaret for å sikre utsatte barn og unge rett hjelp til rett tid.

FO kommer ikke med radikale endringsforslag i dette høringssvaret. Men, vi vil si noe om hvordan kommunene kan ivareta sitt ansvar for de utsatte barn og unge gjennom en annen måte å organisere finansieringen av barn med behov av omfattende støtte og hjelp, enten fra en eller fra flere instanser i kommunen og evt. de statlige tjenestene. Vi vil også si noe om behovet for å lovfeste kravet til at kommunene utarbeider en oppvekstplan for sin kommune. Denne må si noe om hvordan kommunen skal løse sine oppgaver overfor barn og unge og deres familier, og den må være forankret i kommunens politiske organer. Dette kan gjøres gjennom et plankrav om at oppvekstplan skal implementeres i kommuneplan og økonomiplan. Videre vil vi hevde behovet for lovfesting av forebyggende barne- og ungdomsarbeid i kommunene. Til sist vil vi si noe om det dramatiske behovet for økt barnevernfaglig og sosialfaglig bemanning, herunder barnevernpedagoger, sosionomer og vernepleiere, i det kommunale barnevernet.

Kommentarer til forslagene

Forslagene fra NOUen står i fet skrift, FOs synspunkter står med vanlig tekst.

Koordinatorfunksjonen

- ***Bestemmelse om individuell plan forankres i opplæringsloven og barnehageloven.***
- ***Alle mottakere av individuell plan skal ha rett til å få oppnevnt en personlig koordinator. Den personlige koordinators plikter presiseres i forskrift.***

FO støtter at individuell plan også forankres i opplæringsloven og barnehageloven. Vi anbefaler at barn og unge med behov for hjelp og bistand fra flere instanser får rett til individuell plan, og at ordet "langvarig" ikke settes som et kriterium for å få dette. Dette fordi det som anses som langvarig kan være et definisjonsspørsmål.

FO støtter videre at alle som har individuell plan får oppnevnt en personlig koordinator. Den personlige koordinators plikter må presiseres i gjeldende forskrift for individuell plan, det bør etter vår mening ikke opprettes en ny forskrift for dette. I forskriften må det stilles kompetansekrav til den personlige koordinatoren. Dette kan for eksempel være minimum utdanning på bachelornivå innenfor helse-, og sosial-, eller pedagogiske fag. Det må videre utvikles kurstilbud for de som skal være personlige koordinatorene.

Lavterskeltilbud

- ***For å sikre et godt psykisk helsetilbud til barn og unge, endres kommunehelsetjenestelovens § 1–3 ved at det tas inn en bestemmelse som tydeliggjør kommunenes ansvar for å etablere tjeneste for psykisk helsearbeid.***
- ***Det etableres en handlingsplan for styrket psykologtjeneste i kommunene finansiert ved øremerkede midler.***

FO er enige i at det skal være krav til at kommunene har en tjeneste for psykisk helsearbeid, og vi vil presisere at denne tjenesten også må ha barnevernfaglig og sosialfaglig kompetanse tilgjengelig, herunder barnevernpedagoger, sosionomer og vernepleiere.

FO anerkjenner behovet for at alle kommuner har psykologkompetanse tilgjengelig. Samtidig oppfatter vi at dette forslaget er for snevert. Den samme målsettingen ble satt i Opptrappingsplanen for psykisk helse, uten at en klarte å oppfylle målet. Vi mener en handlingsplan med øremerkede midler til ansettelser også må innebære at en rekrutterer kliniske barnevernpedagoger, kliniske sosionomer og kliniske vernepleiere. Disse har et femårig klinisk utdanningsløp utover bachelor. R-BUPene har for eksempel et utdanningstilbud for barnevernpedagoger, sosionomer og vernepleiere innenfor psykisk helsevern for barn og unge, som gir særlig kompetanse innenfor arbeidet med psykisk helse. Å bruke kompetansen i lavterskeltilbud i kommunene vil være et viktig faglig supplement i arbeidet med psykisk helse, og vil bidra til større kvalitet på arbeidet med tidlig innsats.

Lavterskeltilbud må også oppfattes som noe annet og mer enn behandlingstilbud. Den grunnleggende bistanden til mange foreldre i barnevernet handler kanskje først og fremst om bidrag i forhold til en tilværelse på grensen av fattigdom eller i fattigdom. Dette perspektivet er det vi som sosialarbeidere som har med oss. Med dette møter vi det enkelte barn og dets familie på et bredt og helhetlig grunnlag.

Tidlig innsats

- ***Kommunene gis ansvar for at det gjennomføres en generell kartlegging i form av en sjekklister for å identifisere barn og familier med risikofaktorer. Kartleggingen må foretas med faste intervaller. Kartleggingen skal omfatte barnets sosiale, emosjonelle og adferdsmessige utvikling. Hensikten med kartleggingen skal være å fastslå mestring av forventede milepæler, og tidlig identifisering av barn med behov for en grundigere kartlegging og oppfølging av et samlet hjelpeapparat.***

FO er positive til at kommunene får et tydeligere ansvar for å følge opp barna i kommunen utover det som er tenkt å skulle ivaretas av helsestasjonen. Vi mener verktøy for en slik generell kartlegging i barnehagen må vurderes nærmere, og vil ikke umiddelbart støtte det

opplegget som presenteres i NOUen. Vi mener dette må utredes nærmere, og vil i denne sammenheng vise til en rapport fra nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten fra 2005, "Kartleggingsverktøy og instrumenter for tidlig avdekking av utviklings-, atferds- og psykososiale vansker hos barn 0-6 år", som eksempel på kunnskap om slike verktøy. Det må velges et kartleggingsverktøy som sikrer at hele livssituasjonen til barnet blir kartlagt; herunder bolig, familieinntekt, nettverk mv. Belastende forhold som kan virke hemmende/lammende for foreldre og gi negative konsekvenser for barnet.

Sammen med å velge hensiktsmessige verktøy, må en sikre at personellet som skal være ansvarlig for dette har tilstrekkelig kompetanse for gjennomføringen. Det må stilles høye faglige og etiske krav knyttet til blant annet kompleksiteten i det å fortolke informasjon og observasjoner og i forhold til personvernet. Det må også avklares om kartleggingen skal gjennomføres for alle familier, og om den skal foretas i forbindelse med samtaler med foreldre og barn eller om det er observasjoner som skal nedtegnes. Hvordan skal fullmakt til kartleggingen innhentes, hva skal nedtegnes og hvor skal "rapporten" oppbevares. Av personvern hensyn må dette avklares.

FO mener uavhengig av dette at alle barnehager bør ha ansatt barnevernpedagoger, sosionomer og vernepleiere, som nettopp har kompetanse på både å kartlegge, vurdere og gjennomføre bistand og hjelp til barn og familier med ulike utfordringer. Dette vil i seg selv kunne bidra til at barn i risikosituasjoner oppdages tidligere og får tidligere hjelp. FOs profesjoner har videre høy kompetanse på foreldresamarbeid og endringsarbeid sammen med foreldre, noe som kan bidra til å gi nødvendig støtte til foreldre i utsatte situasjoner og/eller med barn med særskilte utfordringer. Dette betinger at kommunene satser systematisk på å få inn slik kompetanse i barnehagene.

Tidlig innsats må skje på mange arenaer og må være en flerfaglig innsats. Ansettelse av barnevernpedagoger, sosionomer og vernepleiere i helsestasjon, skolehelsetjeneste, herunder ungdomshelsestasjon, sfo, grunnskole og videregående skole, vil bidra til en slik flerfaglig innsats som kan gi økt kvalitet på kommunens tidlige innsats. Dette betinger en systematisk satsning fra både nasjonale og lokale myndigheter.

Koordinering av døgnbasert hjelp

- ***Det statlige barnevernet og helseforetakene oppretter felles institusjoner for barn og unge med behov både for tilrettelagt omsorgstilbud og tverrfaglig behandling. Omfang og organisering av slike institusjoner vurderes nærmere.***
- ***Det tas inn en lovbestemmelse i spesialisthelsetjenesteloven som pålegger de regionale helseforetakene å samarbeide med statlig regional barnevernmyndighet om institusjonsplassering av barn og unge.***
- ***Det tas inn en bestemmelse i psykisk helsevernloven hvor helseforetakene forpliktes til å fremskaffe institusjonsplass i de situasjoner hvor fylkesnemnda treffer vedtak om plassering i institusjon underlagt det psykiske helsevernet. (Utvalgsmedlem Kirsten Djupesland har tatt dissens, jf. pkt. 6.5.5)***
- ***Det opprettes et eget tvisteløsningsorgan som kan løse uenighet mellom det psykiske helsevernet og barneverntjenesten der det er avklart at barnet er i behov for døgnplass, men der uenigheten er knyttet til spørsmålet om hvilken type institusjon barnet skal få plass i.***

- ***Det presiseres i spesialisthelsetjenesteloven § 3–1, andre ledd at et døgnbasert tilbud til barn og unge skal være tilgjengelig uavhengig av tjenestemottakers alder, og at tilbudet skal være under kontinuerlig drift.***

FO stiller seg bak ovennevnte forslag. Vi vil bemerke betydningen av at oppbyggingen av felles institusjoner må skje i samarbeid mellom psykiske helse for barn og unge og det statlige barnevernet. Seljelia trekkes frem som et positivt eksempel på en institusjon som har et tilbud som kan møte både barn og unges behov for psykisk helsehjelp, behandling og omsorg. FO mener en må trekke erfaring av dette i etableringen av institusjonene.

Sammen med det viktige samarbeidet som må skje mellom de statlige nivåene: psykisk helse for barn og unge i spesialisthelsetjenesten og det statlige barnevernet, må BUPene også videreutvikle god samhandling med kommunene, på samme måte som det statlige barnevernet må gjøre dette. FO oppfatter at kommunene ofte glemmes som samarbeidspart. Barn og unge og deres familier er i behov av tjenester fra det statlige nivået vil alltid ha en kommunetilhørighet med en ansvarlig instans, derfor må samarbeidet utvikles både på et generelt nivå og på individnivå.

FO er kritisk til opprettelse av flere tvisteløsningsorgan. Dette er uhensiktsmessig bruk av ressurser, og fører til et nytt nivå i behandlingsskjeden og kan dermed føre til mindre effektiv hjelp. Når vi likevel støtter forslaget, omhandler dette at et slikt organ kan være med på å skape presedens for hvilken praksis som skal gjelde. I dag har vi eksempler på at barn og unge opplever manglende hjelp fra rett instans til rett tid og at det er manglende kobling mellom hjelpetilbudene. For å avhjelpe den kritiske situasjonen som oppstår for enkelte barn og unge, mener vi at et slikt tvisteorgan kan opprettes midlertidig, for eksempel for en periode på fire år. Det er viktig at et slikt organ innehar bred kompetanse, barnevernfaglig og sosialfaglig kompetanse må være representert, gjennom barnevernpedagoger, sosionomer og vernepleiere. Videre må beslutninger kunne fattes raskt.

FO støtter at døgnbaserte tilbud til barn og unge skal være tilgjengelig for alle barn og unge kontinuerlig. Dette må også gjelde for barneverninstitusjoner. Der er regionene i dag dessverre i ferd med å nedlegge tilgjengelige institusjonsplasser for barn under 12 år, og hvor ungdom over 18 nedprioriteres. Det er videre en utfordring at statens finansieringsansvar for institusjonsplass tar slutt når ungdommen fyller 20 år, til tross for at de kan ha ettervern til de fyller 23 år. Det gjør at kommuner vegrer seg mot å plassere ungdom over 20 av økonomiske årsaker.

Barnevernloven som rettighetslov

- ***Formålsbestemmelsen i barnevernloven endres slik at barnevernloven blir å forstå som en rettighetslov sett fra barnets ståsted.***

Departementet ber i sitt høringsbrev om at høringsinstansene ikke kommenterer dette i denne høringen. FO vil likevel redegjøre for vårt syn på dette her, da vi mener dette henger nøye sammen med de andre forslagene i NOUen. FO mener at barnevernloven må endres for å sikre forståelsen av barnevernloven som en rettighetslov. På samme måte som en synkroniserer lovverk rundt individuell plan, bør statusen til lovene synkroniseres. Dette sikres gjennom endringen som NOUen foreslår. Dette vil videre kunne åpne opp for et krav

FO har stilt om rett til ettervern til fylte 23 år. Dette er avvist av departementet nettopp med begrunnelse i at barnevernloven ikke er en rettighetslov.

Samordning av lovverk

- ***Sosialtjenestelovens resterende del, kommunehelsetjenesteloven og eventuelt barnvernloven etableres som ett felles lovverk, jf. NOU 2004:18.***

FO støtter ikke forslaget om at barnevernloven skal inn i et felles lovverk sammen med kommunehelsetjenesteloven og resterende del av sosialtjenesteloven. Barnevernloven bør bestå. Vi registrerer at NOUen støtter seg på Berntutvalget fra 2004 i begrunnelsen for sitt forslag. Vi vil bemerke at Berntutvalget ikke utredet spørsmålet om barnevernloven skulle samles med andre lover, men utredet sammenslåing av kommunehelsetjenesteloven og sosialtjenesteloven. De kommenterer at det ville være naturlig å se for seg at barnevernloven også kunne innlemmes, men hadde altså ingen utredning av konsekvensene av dette. Berntutvalgets lovforslag er ikke tatt til følge av lovgiverne, og vi syns derfor utvalgets henvisning til dette arbeidet ikke er relevant i denne sammenhengen. Enhver lovendring som foreslås, må konsekvensutredes.

Barns rett til vern sikres gjennom at samfunnet har fokus på oppvekst og barns rettigheter. Egen lovgivning kan bidra til dette. Forpliktelsene Norge har overfor Barnekonvensjonen er et annet viktig argument for at barnevernloven ikke bør innlemmes med andre lovverk. I Sverige anbefales det i en SOU fra 2009 at en egen barnevernlov bør vedtas. (SOU 2009:68 Lag om stöd och skydd för barn och unga.) De har i dag bestemmelsene for barnevern i sosialtjenesteloven. De mener en egen barnevernlov både vil sikre barns rettigheter bedre, og øke kvaliteten på barneverntjenestene.

Endring av lovverk kan være et virkemiddel for å bedre koordinering. Et mer effektivt virkemiddel er å sikre tilstrekkelig personell og kompetanse i barnehage, skole, sfo, helsetjeneste, oppsøkende sosialt arbeid, barneverntjeneste og NAV. Tidsnød hos ansatte er et vesentlig hinder for godt samarbeid og koordinering.

Taushetsplikt – utveksling av informasjon som forutsetning for koordinering av tjenestetilbudet

- ***Det igangsettes en samlet gjennomgang av rettsoppfatninger og praksis når det gjelder taushetsplikt og opplysningsplikt i de ulike fagmiljøene som arbeider med barn og unge. Et slikt arbeid må ses i sammenheng med de forslag som ble fremmet i NOU 2004:18 om ny felles helse- og sosiallovgivning på kommunalt nivå.***

FO støtter dette forslaget. En samlet gjennomgang av bestemmelsene og praksis vil kunne gi nyttig og nødvendig kunnskap om hvilke barrierer og muligheter taushetsplikten innebærer knyttet til å gi god hjelp til barn, unge og deres familier.

Finansieringsordninger

- **Det foretas en gjennomgang av de polikliniske refusjonstakstene innen det psykiske helsevernet for barn og unge med tanke på om prissettingen kan påvirke omfang av samarbeidet med andre tjenester.**

FO støtter forslaget. FOs medlemmer som arbeider i psykisk helse for barn og unge gir uttrykk for at dagens system ikke reflekterer ønsket praksis. Ordningen kan føre til at de ansatte må velge arbeidsmetoder og arbeidsprosesser som gir økonomisk uttelling og ikke det som anses som faglig hensiktsmessig. Systemet har lav tillit hos de ansatte fordi det faglige arbeidet styres av administrative forordninger mer enn faglig skjønn. Når ansatte velger å følge sin faglige overbevisning, stilles de i en lojalitetsklemme overfor arbeidsgiver, da dette reduserer produktivitetstallene ved tjenesten.

Henvisningsrett

- **PP-tjenesten, psykologer og helsesøstre gis henvisningsrett til det psykiske helsevernet for barn og unge.**

FO støtter forslaget om at flere yrkesgrupper får henvisningsrett til det psykiske helsevernet. Vi mener at også kliniske barnevernpedagoger, kliniske sosionomer og kliniske vernepleiere må få dette.

FO mener at henvisningsrett må ligge på profesjon fremfor tjeneste. Utvalgets forslag er en sammenblanding av dette. Dette må det ryddes i og fremkomme tydelig i lov/forskrift/retningslinjer.

Andre forslag

Her utdyper vi forslagene vi nevnte i de generelle kommentarene.

- 1) FO er opptatt av at kommuneledelsen bidrar til at det eksisterer et fellesforstått ansvar for barn og unge i kommunens tjenester. Dette kan fremme samhandling og forplikte enkeltinstansene. Det er viktig at kommunen i samarbeid med tjenestene går opp grensegangene for de ulike instansenes ansvar, for å sikre at barn og unge ikke faller mellom flere stoler og ikke får hjelp. Her kan det være ulike løsninger som velges i ulike kommuner, så sant dette er innenfor nasjonale føringer.

FO vil i denne sammenhengen fremheve to virkemidler vi mener kan være nyttige for arbeidet med å sikre at det tas et helhetlig ansvar for barn og unge i kommunene:

- Styrke den statlige ordningen knyttet til tilskuddet for særlig ressurskrevende brukere. Dette må innebærer lavere kommunale egenandeler og økte midler til ordningen. Det bør vurderes om det bør avsettes egne midler, eventuelt opprette en egen tilskuddsordning for barn og unge med store hjelpebehov. Kommunene bør også kunne avsette midler selv på egne poster til bruk for tjenestene til barn og ungdom med individuell plan.

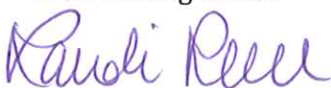
Budsjettrevidringer bør uansett benyttes systematisk i kommunene for å sikre at tilbudet til barn og unge med store hjelpebehov er godt nok. Kommunens ledelse må sikre seg oversikt over barn og unge med individuell plan, som en antar vil være barna med størst hjelpebehov, deretter holde nøye øye med hvilke tjenester som bærer kostnadene knyttet til tilbudene og tiltakene. Slik kan kommunen korrigere budsjett mellom tjenester, slik at ingen tjenester overbelastes u hensiktsmessig, noe som kan gå ut over andre deler av tjenesten eller at noen tjenester blir budsjettmessige syndebugger i kommunen.

- Lovfeste krav til at kommunene utarbeider en oppvekstplan for sin kommune. Dette gjøres gjennom et plankrav om at oppvekstplan skal implementeres i kommuneplan og økonomiplan. Oppvekstplanen må si noe om hvordan kommunen løser sine oppgaver overfor barn og unge og deres familier. Planen må være forankret i kommunens politiske organer. I en slik plan bør også frivillige lag og organisasjoner i kommunen innlemmes. I dag er ikke krav om en slik plan lovfestet, og dermed kan tjenestetilbudet og kommunens oppgaver overfor barn og unge utvikles fragmentert og ikke helhetlig. Planen oppdateres jevnlig.
- 2) FO mener at lovfesting av forebyggende barne- og ungdomsarbeid i kommunene vil kunne sikre at alle kommuner oppretter fritidstilbud som er tilgjengelige for alle barn og unge i kommunen. I dag er disse tilbudene ofte salderingsposter i kommunebudsjettene, og det er uforutsigbarhet knyttet til finansiering og drift av mange kommunale fritidstilbud. En slik lovfesting vil også kunne bidra til at kommunene etablerer hensiktsmessige samarbeid med lokale lag og foreninger om å gjøre ulike tilbud tilgjengelig for flest mulig, jf. forslag om oppvekstplan. Dette forslaget støttes av mange organisasjoner, og LO har både ved sin kongress i 2005 og 2009 vedtatt å arbeide for en slik lovfesting.
- 3) Det kommunale barnevernet må få styrket sin barnevernfaglige og sosialfaglige bemanning kraftig med barnevernpedagoger, sosionomer og vernepleiere gjennom øremerkede midler, jf. det arbeidet som er igangsatt av departementet og regjeringen. FO mener det ikke er nok å øke de frie midlene til kommunene over statsbudsjettet, midler må øremerkes til minimum 1500 nye stillinger. I denne sammenhengen går FO inn for å utvikle bemannings- og kompetansenormer som et virkemiddel for å sikre nødvendig dimensjonering.

FO støttet opposisjonens forslag om full barneverndekning innen 2017 som ble behandlet i stortinget i mars 2010. Det er på tide at barnevernet satses på, og at underbudsjetteringen av barnevernet stopper.

Vi ønsker lykke til videre med arbeidet.

Med vennlig hilsen

Randi Reese
forbundsleder

Ellen Galaasen
fagkonsulent